

Іван Якович Франко

Іван Якович Франко — український поет, письменник, перекладач та громадський діяч.

Народився майбутній письменник в селі Нагуєвичі 27 серпня 1856 року в сім'ї звичайних селян. Батько Івана був ковалем і крім утримання власної сім'ї він ще активно допомагав усій родині.

Іван Франко почав ходити до початкової школи, що в селі Ясениця-Сільна, потім він продовжує навчання при василіанському монастирі, після закінчення якого вступає до Дрогобицької гімназії. Після того, як Іван Франко закінчує гімназію він починає вивчати філософію у Львівському університеті. Після Львівського університету Франко вступає до Чернівецького, а згодом і до Віденського університету.

Коли Франкові було дев'ять років помирає його батько, який для нього був найкращим другом. В деяких своїх оповіданнях він описує деякі моменти зі свого життя, які відбулися після смерті батька. З таких творів, як «Грицева шкільна наука», «Олівець» ми маємо змогу дізнатися, як складно пережив Іван Франко смерть батька. Але через деякий час його мати вдруге виходить заміж, а вітчим дуже добре ставився до дітей і практично замінив їм батька.

Ще під час навчання у гімназії, Франко виділявся серед інших учнів і проявляв феноменальні здібності. Він володів унікальною пам'яттю, і йому вистачало один раз послухати урок і він міг майже дослівно переповісти найголовніше з того, що почув.

В той час Іван Франко багато читав, як художньої літератури так і наукової.

Творчість

Усе свою життя Іван Франко займався самоосвітою. Він читав багато класичних творів іноземних авторів мовою оригіналу. А після знайомства з творчістю Тараса Шевченка, юнак почав вивчати усну народну творчість та виявляти підвищений інтерес до української мови. У бібліотеці Франка було більш ніж 500 книг різними мовами та на різні теми.

Перше оповідання Івана Франка вийшло друком у студентському журналі «Друг», де потім він став членом редакції. Після цього Іван Франко починає більш активно займатися літературою його поезія й оповідання користуються великою популярністю. Також він в цей час працює перекладачем і починає писати повість — «Петрії і Довбушуки».

Крім цього, він цікавиться революційно-демократичною літературою і починає перекладати її й друкувати в журналі «Друзі». За цю діяльність його було арештовано.

Після звільнення з під арешту Іван Франко ще з більшою настирливістю стає на шлях активної боротьби. Він є одним з організаторів часопису «Громадський Друг», який згодом виходив під назвами «Дзвін» і «Молот». А в 1880 р. Франка обвинувачують в антиурядовій політиці і його знову заарештовують. Після виходу з в'язниці письменник припиняє усю політичну діяльність, через те, що знаходиться під постійним наглядом поліції. Згодом він починає працювати польській газеті, а потім і в австрійській. Сам Франко про цей період життя казав, що почувався наймитом.

Останні роки свого життя автор багато хворіє, і живе з постійним болем, але не дивлячись на це він продовжує писати. За цей час він переклав понад дві сотні різних творів.

А 28 травня 1916 р. Іван Франко помер у своєму львівському помешканні й був похований на Личаківському цвинтарі, а на його могилі встановили скульптуру Каменяра.